"మనిద్దరం ఇలాగే... ఒకేసారి కలిసి చచ్చిపోతే ఎంత బాగుంటుంది?" ఆ తొలిఝాము వేళ అతని కళ్ళు విచ్చుకున్నట్టుగానే అవాల్టికదే మొదటి మాటై గొంతు వీడిందేమో, ఆ గొంతు బొంగురుగనూ ముద్దముద్దగానూ వుంది.

ఆమెకా గొంతులో తీవ్రమైన తపన కన్నా... తన్మయత్వం కన్నా... తపోదీక్షలో వుండి జపిస్తున్న మాటలానే వినిపించింది. ఆరు మాసాలుగా అలవాటుగా వుచ్చరిస్తున్న జపంలోని ప్రేలాపనలానే అనిపించింది.

ఒక హత్యా మరొక ఆత్మహత్యా

బమ్మిడి జగదీశ్వరరావు

అదేమాటని ఏడాది క్రితమైతే – పెళ్ళయిన తొలి దినాల్లోనయితే ఆమె 'మనిద్దరం ఇలాగే కలసి జీవితాంతం బతికితే ఎంత బాగుంటుంది?!' అని సవరించి, మరింతగా గాలికి కూడా ఇంత .. రవ్వంత చోటునివ్వక కావలించుకునేది.

ఇప్పుడామె శరీరం కదలికకు పూనుకోలేదు. అతగాడి తల మాత్రం ఆమె గుండెల మధ్య వులుముకుంటూ మరింత చోటుచేసుకుంటూ చొరబడే ప్రయత్నం చేసి ఆగింది. ఫేనుగాలి అలువూ స[illegible]లువూ లేకుండా వాళ్ళ నగ్నదేహాల మీద చల్లగాలి దుప్పట్లు కప్పే ప్రయత్నం చేస్తూ వుంది.

వాళ్ళిద్దరూ ఎందుకు చనిపోవాలనుకున్నారు?

వెలుతురు వాకిళ్ళు తెరవని ఆ గదిలో బెడ్ లాండ్ వెలుగు చీకటి సామ్రాజ్యాన్ని చాలావరకూ తరిమేసినట్టుంది. ఆమె తెరిచిన కళ్ళకు నల్లని అతడి జుట్టు అగుపించింది. అతని తల మీద చెయ్యి వేసింది. పాతికేళ్ళకే జుట్టు పలచబడింది. మేఘాల మాటున 'చందమామ'ని పోలికచేస్తూ గుర్తుచేద్దామనుకుంది. కాని ఎందుకనో ఏదీ అడ్డురాకుండానే గొంతు మూగబోయింది.

బయటెక్కడో కాకుల చప్పుడు. ఎందుకో వినప డని కోడికూత ఆమెకు గుర్తుకువచ్చింది. తెలతెల వారుతున్నట్టుగానే తోచింది.

భరించరాని నిశ్శబ్దం...

భళ్ళున బద్దలైంది...

అతను చిన్నపిల్లాడి మళ్ళే ఏడుస్తున్నాడు. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు. రొమ్ముల్ని తడిపే చల్లని కన్నీటి స్పర్శ...

"...అర..రే.. చంటీ... ఏంటమ్మా... ఏడవ కూడదు.. నవ్వుతూ లేవాలి. నవ్వుతూ లేస్తే రోజంతా నవ్వుతూ గడుస్తుంది.. నవ్వుతూ బత కాలి..." చేతనైనంత లాలిత్యంతో ముద్దుచేసింది. చేతుల్తో జుట్టు పట్టుకొని బలంగా అతని ముఖాన్ని

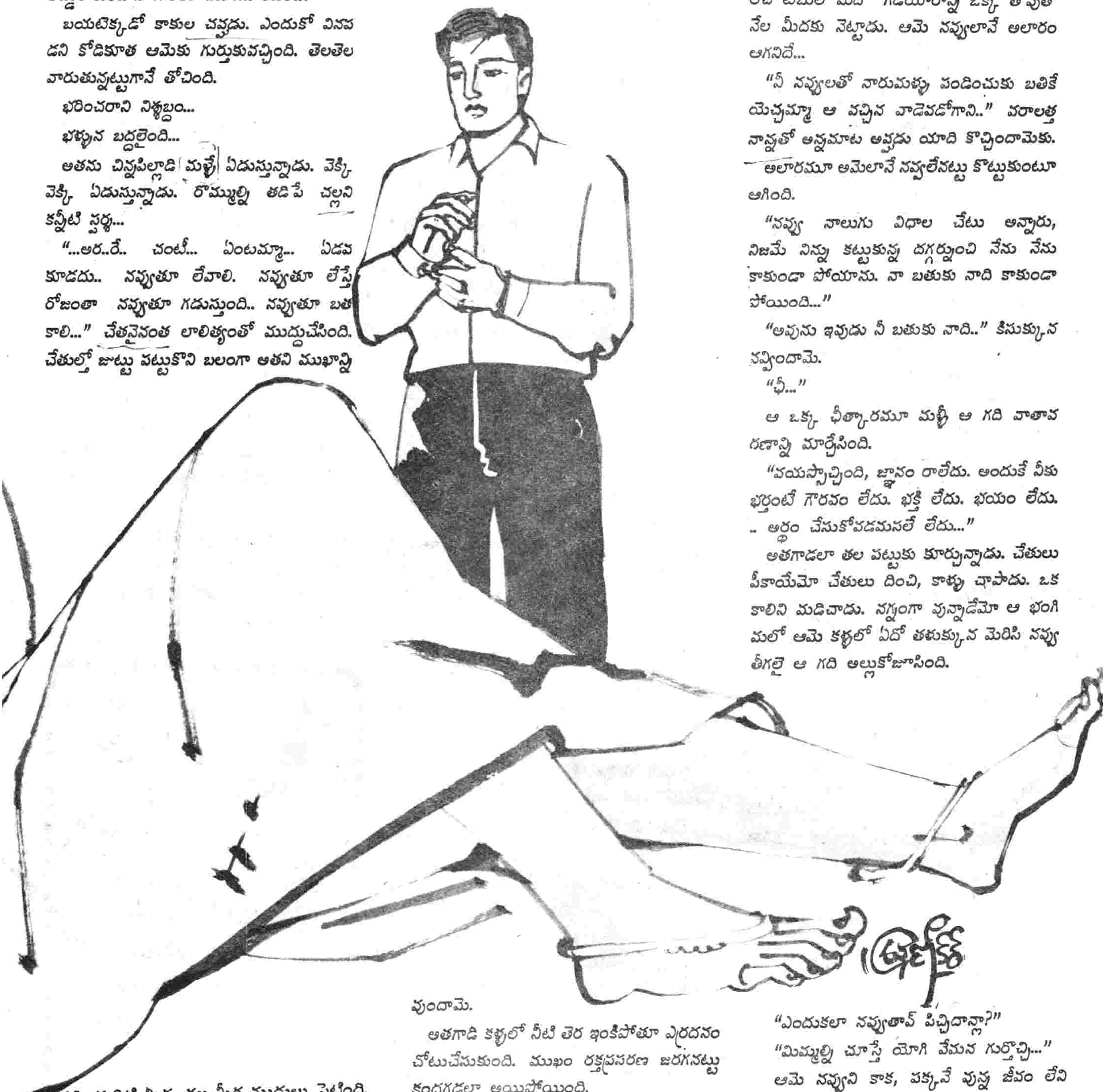

ఎత్తి, నుదిటి మీద, తల మీద ముద్దులు పెట్టింది.

"ఏడుస్తూ వుట్టే మనిషి ఏడుస్తూనే బతుకు తాడు. నవ్వుతూ నిద్రలేస్తేమటుకు నవ్వు ఎక్క డ్నుంచి వస్తుంది. వుట్టుకతో తోడై వచ్చింది ఏడుపుకని నవ్వు కాదు..."

"మరి నీ వుట్టుకతో నేను తోడు రానంత మాత్రాన... తోడై నడవడంలేదా?"

ఆమె నవ్వింది.

ఆ నవ్వు ఆ నాలుగు గది గోడల మధ్యన ఇమడలేక ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

"నువ్వూ... నవ్వూ తోడుగా వుంటాయని ఒప్పేసుకో..." మాటల్నీ నవ్వుల్నీ కలిపి కదిలిపోతూ

వుందామె.

అతగాడి కళ్ళలో నీటి తెర ఇంకిపోతూ ఎర్రదనం చోటుచేసుకుంది. ముఖం రక్తప్రసరణ జరగనట్టు కందగడ్డలా అయిపోయింది.

"ఏంటిరా దుంప ముఖం నువ్వూనూ..." చను వుగా తిట్టింది ఆమె.

ఆమె నవ్వుని ఆపే శక్తి ఆమె పెదాలకు లేనట్టే వుంది.

గలగలా పారుతోంది నవ్వు...

"నువ్వు నోర్ముయ్యి..." విసురుగా లేచాడతడు.

నవ్వు తెగి, ఆగిపోయింది.

ఒకే ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం... మళ్ళీ నవ్వుని అందుకున్నట్టే అలారం మ్రోగుతోంది. అతగా డికయితే ఆ అలారం మోత ఆగని ఆమె నవ్వులానే భరించనలవి కాకుండా వుండి, దిగ్గున లేచి టేబుల్ మీది గడియారాన్ని ఒక్క తోపుతో నేల మీదకు నెట్టాడు. ఆమె నవ్వులానే అలారం ఆగనిదే...

"నీ నవ్వులతో నారుమళ్ళు పండించుకు బతికే యెచ్చమ్మా ఆ వచ్చిన వాడెవడోగాని.." వరాలత్త నాన్నతో అన్నమాట అప్పుడు యాది కొచ్చిందామెకు.

అలారమూ అమెలానే నవ్వలేనట్టు కొట్టుకుంటూ ఆగింది.

"నవ్వు నాలుగు విధాల చేటు అన్నారు, నిజమే నిన్ను కట్టుకున్న దగ్గర్నుంచి నేను నేను కాకుండా పోయాను. నా బతుకు నాది కాకుండా పోయింది..."

"అవును ఇవుడు నీ బతుకు నాది.." కిసుక్కున నవ్విందామె.

"ఛీ..."

ఆ ఒక్క ఛీత్కారమూ మళ్ళీ ఆ గది వాతావ రణాన్ని మార్చేసింది.

"వయస్సొచ్చింది, జ్ఞానం రాలేదు. అందుకే నీకు భర్తంటే గౌరవం లేదు. భక్తి లేదు. భయం లేదు. .. అర్థం చేసుకోవడమసలే లేదు..."

అతగాడలా తల పట్టుకు కూర్చున్నాడు. చేతులు పీకాయేమో చేతులు దించి, కాళ్ళు చాపాడు. ఒక కాలిని మడిచాడు. నగ్నంగా వున్నాడేమో ఆ భంగి మలో ఆమె కళ్ళలో ఏదో తళుక్కున మెరిసి నవ్వు తీగలై ఆ గది అల్లుకోజూసింది.

"ఎందుకలా నవ్వుతావ్ పిచ్చిదాన్లా?"

"మిమ్మల్ని చూస్తే యోగి వేమన గుర్తొచ్చి..."

ఆమె నవ్వుని కాక, పక్కనే వున్న జీవం లేని లుంగీని చుట్టుకున్నాడతగాడు. ఆమె ఇంకా నవ్వుల ప్రకంపనల్లోంచి బయటపడలేదన్నట్టు ఆమె శరీరం కంపిస్తూనే వుంది. జడపాయల్నించి జారి వీడిన కురులు రేగుతూ ఆమె భుజం మీదుగా పడి,

ఆమె ఎడమ పక్క రొమ్ముని అస్పష్టంగానైనా కప్పుతూ వుంది.

క్షణకలం కన్నార్పకుండా ఆమెని అలాగే చూసిన అతగాడు ఎంతో ఆబగానూ ఆతృతతోనూ ఆమెని చుట్టేసి ఒళ్ళంతా ముద్దులు పెట్టాడు. పాసినోటి వా:సన వలుచ నవుతూ వుంది. తడిలేని పెదవులు పొడిపొడిగానే ఒళ్ళంతా ముద్దర్లేసి వచ్చాయి. ఆనక అలసినట్టు పెద్ద ఊపిరి తీసుకున్నా – అది నిట్టూర్పులానే వుంది.

"నువ్వు నా ప్రాణం... నువ్వంటే నా కెంతిష్టమో... ఎన్ని ముద్దులిచ్చానో...?!"

"ఊ... ఎన్నంటే... సెకనుకో ముద్దు చొప్పన్న యితే రోజుకి ఎనభై ఆరువేల నాలుగు వందల ముద్దులు పెట్టొచ్చు.."

ఆమె లెక్కల సమాధానం అతగాడికి చిరాకు తెప్పించింది. దిగమింగుకుంటూ –

"భార్యాభర్తలన్నాక కలిసి బతకాలి... కలిసి చావాలి... ప్చ్... నీ కివన్నీ అర్థం కావు" ఆమె మౌనం అతగాడి చిరాకుని రెట్టింపు చేసింది. అణచిపెట్టుకుంటూ–

"మనుషులుగా మనం చచ్చిపోయినా... మన ప్రేమ బతుకుతుంది"

ఆమె కన్రెప్పయినా కదలనితనం అతగాడి కోపాన్ని రాజేసింది. అగ్గి అంటుకున్నాక – "నేనేమయినా ఏకపాత్రాభినయనం చేస్తున్నానా?"

అతని గొంతుకు ఆమె బెదరకపోగ, 'ఏమో?' అన్నట్టు రెండు భుజాలూ ఎత్తి, పై పెదవిని కదల్చకుండా కింది పెదవి విరిచింది.

అతగాడు తట్టుకోలేనితనంతో ఆమె మీద పడి కళ్ళలో కళ్ళు కలుపుతూ -- ఒకరి శ్వాస ఒకరు పీల్చక తప్పని స్థితిలో ముఖాన్ని పెడుతూ – కసిగా –

"మనిద్దరం కలిసి చచ్చిపోదాం..."

"సినిమాల్లో తప్ప ఇద్దరూ ఒకేసారి ఒకే నిముషాన చనిపోవడం జరుగుతుందా?"

ఆమె మాట తీరు అతగాడ్ని వెర్రివాడికింద జమ కట్టేదిలా తోచింది. ఆమె పెదవి దాయని నవ్వు నిజంగానే పిచ్చివాడ్ని చేస్తోంది. ఒక ఉన్మాదంతో –

"ఆ వెటకారమే వద్దు... నే భరించలేను... నిన్ను చంపేస్తాను..."

ఆమె గొంతుని అతగాడి అరచేతులు రెండూ బిగిసి పట్టుకున్నాయి. కళ్ళలోని నిప్పులు నరాల వెంట చేతివేళ్ళదాక పాకుతున్నాయి.

"ఇలా అయినా నే ముందు చచ్చిపోతాను. మరి ఇద్దరం ఒకేసారి.."

ఆమె ముఖంలో నవ్వు లేదు. కాని ఆమె మాటల మెరువు కళ్ళలో ప్రతిఫలించి అతగాడి చూపుని బెదరగొడుతోంది. మెరువుని దర్శించలేని కళ్ళతో చేతుల్ని కూడా ఆమె కంఠం మీది నుంచి వెనక్కి తీసుకున్నాడు.

"చూసావా, ఇంత జరిగినా కలిసి ఒకేసారి బతికే వున్నాం..."

ఆమె గొంతులోని దగ్గు సర్దుకొని కోయిల స్వరాన్ని జ్ఞాపకం చేసేలా వుంది.

"నాకు చావాలని వుంది"

"నాకు చావాలని వుంది"

"నాకు చావాలని వుంది"

అతని గొంతు కీచుగా వుంది. అతని చూపు కాంతిని దర్శించలేని కళ్ళకుమల్లే ఎటూ సారించ లేదు. ఆమె ఒక్క క్షణం అతన్ని చూసి ఏదో ధ్యాసలో పడినట్లుంది.

"ఎన్ని రోజుల్నుంచో చెవుతున్నా, ఈ దఫా వాయిదా వెయ్యొద్దు..."

ఆమె జవాబు కోసం ఎదురుచూడకుండానే మళ్ళా అన్నాడు.

"అందుకే ఈవాళే మనం అరకు వెళ్తున్నాం..."

ఆమె కనిపించని ఉలికిపాటుకు గురైనట్టు ఆమె కనుగుడ్లు నిలిచిపోయాయి.

అతను అదే మాటని మళ్ళీ రిపీట్ చేసాడు. అతని గొంతు కీచుగనే కాదు, కీచురాళ్ళ రొదలా వుంది. ఎప్పట్నుంచో ఇప్పుడూ అదే మాట. అదే రొద. కీచురాళ్ళ రొద.

"చావడానికి అరకెందుకు?" ఆమె పెదవి వీడకముందే –

"గుట్టు... పరువు..." ఇంకేదో అతను చెప్పాలనుకుంటూండగా –

"మనం చచ్చాక పరువు వుంటే ఎంత? పోతే ఎంత?" ఆమె మళ్ళీ అంది.

"నీకు చెప్పలేను... కనీసం ప్రశాంతంగా చద్దామని"

అతని గొంతు ఉక్రోషాన్ని పట్టలేనట్టే వుంది, వుమ్మి తుంపర్లు మాత్రం బయటకు దూకేసాయి.

ఆమె యింక నోరు విప్పలేదు.

తెలతెలవారుతోంది గదా, వీధి చివర గుడిలోంచి మైకు మోసుకొస్తున్న పాట ... భగవద్గీత...

"... చంపెడి వా:డవు నీవా – చంపబడెడివాడు వాడా?

చేసెడివాడను నేనే!... చేయించెడి వాడను నేనే!!!..."

పాటని వినమన్నట్టు చెవులు రిక్కించి, కనుగుడ్లు నిలేసాడతడు. ఆమె అతని చేష్టల్ని గమనించి గమనించనట్టే వూరుకుంది.

పాల పేకెట్టేమో తలువుని తట్టి వూరుకుంది.

అంతలోనే అతగాడికేదో గుర్తుకు వచ్చినట్టు లేచి వెళ్ళి, స్నానమాడి వచ్చాడు. కొత్త దుస్తులతో నీటుగా ముస్తాబయాడు. ఇంకా పక్క మీంచి లేవని ఆమెని చూసి పొడి దగ్గు దగ్గాడు. టైం అవుతున్నట్టు చేతి వాచీని చూసుకున్నాడు.

ఆమె అస్తవ్యస్తంగా కప్పుకున్న చీరతో పోగులా పడివుంది.

"అరకు ట్రైను మిస్సవుతాం" హనీమూన్ మిస్సవుతామన్నట్టు చెప్పేడు.

"కారులో వద్దు. ట్రైనులోనయితే కిటికీ దగ్గర కూర్చొని ఎంచక్క లోతైన లోయ మీద విమాన ప్రయాణం పోతున్నట్టు హాయిగ వుంటుంది" – తొలిసారి అరకు వెళ్దామని అతగాడన్నప్పుడు అసలు విషయం తెలియని ఆమె కోరిన కోరిక ఇప్పుడామెకే గుర్తుకువచ్చింది.

"నిన్నే..." అతగాడాగేలా లేడు. వున్నచోట నిలబడలేక ఆమె దగ్గరగా వచ్చి మృదువుగా ఆమె కురుల్ని సవరించాడు. అసహనంగా తన తల గోక్కున్నడు. ఆమె వున్న మంచం చుట్టూ ముమ్మారు ప్రదక్షిణ చేసాడు. ఆగక, తలువు తీసి ద్వారం దగ్గరే పడి వున్న పాల పేకెట్టుని తెచ్చి, టీ చేసి కప్పుతో ఆమె ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"ప్రేమతో కలిపా..." వినయంగా అందించాడతడు.

"విషంతో కలిపా" అన్నట్టు ఆమెకి వినిపించలేదు, అతడలా అన్నట్టుగా అనిపించింది.

ఆమె కప్పందుకొని తాగుతూ వుంటే –

"నా క్కొంచెం వుంచు..'

నోబడి

పదవులిచ్చేవాళ్లు ఎందరు?
పెదవు లిచ్చేవాళ్లు కొందరు!
అసలు హృదయమిచ్చే వాళ్లెందరు?
ఓ బాపు బొమ్మా!

–జ్యోత్స్న

రాక్ సంగీతం వింటే చచ్చిపోయే మొక్క

మనుషులకు మాదిరిగానే మొక్కలకు కూడా సంగీతం పట్ల ఇష్టా అయిష్టాలు ఉంటాయనటానికి నిదర్శనం ఇది. 'మేరే గోల్డ్'అనే పూల మొక్క శాస్త్రీయ సంగీతం వినిపిస్తే చాలు మూడు పువ్వులు ఆరు కాయలు అన్నట్టుగా పరవశించిపోతుంది. అయితే రాక్ సంగీతం వినపడితే చాలు రాక్ సంగీతం ప్రారంభమైన అరగంటలోపే తలలు వాల్చేసి గంట వ్యవదిలోనే ఇక చచ్చిపోవటం శాస్త్ర వేత్తలు కనుగొన్నారు.

శ్రీకొండ

అతడి మాటతో మరో గుక్క మింగి ఇచ్చింది. ఆమె పెదాలు తాకిన చోటే ఎంగిలి మీదే తన పెదాలు ఆన్చి 'అమృతంలా వుంది' అన్నాడు.

"కడుపులో పాములైపోతాయి..."

ఆమె లేచి వెళ్ళి కాలకృత్యాలూ, స్నానపానాలు ముగించుకొచ్చి ముందు నిలబడింది. అప్పటికే అతగాడు జిప్ బేగ్ భుజానికి వేళాడుతుండగా నిల్చున్నాడు.

కాసేపటికి గదికి తాళం పడింది.

"ఈ రాత్రికి ఇంట్లో దొంగలు పడ్డా మనం బాధపడం కదూ?" ఆమె నవ్వింది.

అలజడితో వున్న అతగాడికి ఆమె ఆకతాయితనం అంతుపట్టట్లేదు. ఆ పైన నోరు విప్పలేదు.

రైల్లో కూచున్నాక–

"ట్రైను ఆక్సిడెంటయితే మనకు శ్రముండదు కదూ?" మళ్ళీ ఆమె నవ్వింది.

అతను నవ్వనూ లేదు, మాట్లాడనూ లేదు.

"మీ ఒక్కరి కోసం... సారీ మనిద్దరి కోసం... అందరి చావుని... ట్రైన్ ఆక్సిడెంట్‌ని కోరుకోవడం తప్పు కదూ?" ఆమె అతని చెవిలో చెప్పిన మాట వెన్నును తాకింది.

అతను ఎడంగా జరిగాడు.

"కొత్త పెళ్ళికొడుకులా సిగ్గుపడతారేం?, అంతా చూస్తున్నారనా? రేపు పేపర్లో ఎలాగూ చూస్తారుగా..."

అతడు ఏమీ అనలేక పెదాలు కొరుక్కున్నాడు.

విశాఖపట్నంలో కొంత ఖాళీగా వున్నా. సింహాచలం నుండి కొత్తవలస స్టేషన్ల మధ్య జనం బాగా ఎక్కారు. బోగి కిటకిటలాడుతూ వుంది. కిటికీల కోసం పిల్లలూ, పెద్దవాళ్ళూ దెబ్బలాడుకుంటున్నారు.

"మనిద్దరికీ ఒకే కిటికి"

ఆమె కిటికీ పక్క కూర్చుంది, ఆమె పక్కనే అతడు. మరో రెండు పెద్ద కుటుంబాల వారెవరో లెక్కకు మిక్కి పక్కన, ఎదురుగా ఇరుకిరుగ్గా కూర్చున్నారు. అతడు ఆమెకు దగ్గరగా జరక్క తప్పలేదు. ఆమె చిన్నగా నవ్వింది. ఆ నవ్వుని అతడు అందుకోకపోగా ఎదురుగా వున్న నడివయసావిడ అందుకుంది.

"మీరూ అరకు చూడ్డానికేనామ్మా?"

"లేదు..." అని ఆమె అతడి వంక చూసింది.

"...కాదు... చుట్టాలున్నరని... అయినా అరకు చూద్దాం..." అతడు ఆమెకు చెప్పాడో నడివయసావిడకు చెప్పడో అర్థం కాలేదు చూసేవాళ్ళకి.

"ఇదిగో మా తమ్ముడికి కొత్తగా పెళ్ళయింది. అరకు పెళ్ళికొడుక్కి, పెళ్ళికూతురుకీ కొత్తని మేం బయలుదేరాం, ఒకరూ ఒకరూ చేరి మటలామయిపోయింది" నడివయసావిడ తమ పటాలాన్ని తృప్తిగా చూసింది

కొత్త జంట సిగ్గుపడుతూనే అందరి మధ్య ఒకరి మీదకొకరు ఒరిగిపోతూ మెలికలు తిరిగిపోతున్నారు.

"ఎంత కట్నం?" ఇంకొకామె ఉత్సుకతని పట్టలేక వెంటనే అడిగింది.

"అమ్మాయి డిగ్రీ చదివినా రెండు లక్షల కట్నం..." అమ్మ నొచ్చుకోవడం ఆమెకు యాదికొచ్చింది.

"మీ తమ్ముడేం చేస్తాడు?" ఆవిడే మళ్ళీ అడిగింది.

"పోయిన రెండు లక్షలు పోయినా అబ్బాయి స్టీల్ ప్లాంట్‌లో ఇంజనీరు..." నాన్న అమ్మని తృప్తిపడమన్నట్టు చెప్పిన మాటని దీర్ఘం తీయడం ఏనాటికీ ఆమె మరిచిపోదు. అందుకనే ఆ ప్రశ్నలకన్నీ తన జీవితపు జవాబులు తలపుకొస్తున్నాయి.

"పదేళ్ళ క్రితం వరకూ గుడ్డిదో నడ్డిదో గవర్నమెంటు ఉద్యోగం వుంటే కళ్ళకద్దుకొని పిల్లనిచ్చేసేవాళ్ళం, ఇప్పుడు ఉద్యోగస్తుడికి ఇవ్వడమన్నా భయంగా వుంది. నా ఆఖరి కూతురు గొంతలాగే కోస్తాను..." చివరన కూర్చున్న ముసలాయన దిగులుపడుతూ అన్నాడు.

"ఉద్యోగస్తులకేమంది!? రైతా? ఎండా, వానా, పంట చేతికొస్తుందో రాదోనని బెంగ. ఫస్టు తారీఖుకి టంచనుగా..." ఎవరో కూలి మనిషి రైత రకం నుండి జారిపడ్డాడేమో లేవలేనంత భారంగా వున్నాయి అతని మాటలు కూడా.

"అది పాత వుద్యోగస్తుల కాలం, ఇప్పడంతా రకరకాల స్కీములు. వాలంటరీ రిటైర్‌మెంట్ స్కీమ్ కాదంటే కంపల్సరీ రిటైర్‌మెంట్... మా నాఅన్నలకుద్యోగాలివ్వండని చిన్నపిల్లలు ధర్నాలు చేస్తున్నారు..." ముసలాయన కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగి, మాట పెగల్లేదు.

"బోడి ఇంజనీరుద్యోగం... దాంతో తృప్తి పడకనే బట్టల వ్యాపారం చేస్తూ ఫైనాన్స్ కంపెనీల్లో డబ్బులు పెడుతూ..." ఆదర్శమూర్తిగా అభివర్ణించే అన్నయ్య మాట ఆమెకు తలపుకి వచ్చింది.

ఆంధ్రజ్యోతి
సచిత్ర వారపత్రిక
1997 దీపావళి
ప్రత్యేక సంచిక

ముసలాయన్నెవరో సముదాయిస్తున్నారు. ఇప్పుడున్న గవర్నమెంటు వున్నంత కాలం ప్రభుత్వరంగ సంస్థలు మూతపడాల్సిందే కాని బతికి బట్టకట్టేది లేదని, ఛైర్మన్ల కోసమే కార్పొరేషన్లని కుర్రవాడెవరో అంటూ వున్నాడు.

పిల్లలు ఇవేవీ పట్టకుండా గోలగోల చేస్తున్నారు. మరోపక్క చిల్లరతిళ్ళ అమ్మకపు వ్యాపారుల అరుపులు.

రైలు శృంగవరపు కోటను దాటిందేమో కొండల మీదకు ఎగబ్రాకడం మొదలుపెట్టింది. అలా ఎగబ్రాకడం ఆమెకు స్మర్శలో కొచ్చింది.

"మావాడికి ఏ వ్యసనమూ లేదు..."

"పిల్ల సుఖపడుతుంది..."

అవి రైల్లో మాటలో గతంలోని మాటలో ఆమెకు తేడా తెలియనట్టే వుంది.

అతడు వుండీవుండీ చిన్న కునుకు తీస్తూ కళ్ళు తెరుస్తూ వున్నాడు.

ఆవలి పక్క నుంచి బూతులు వినిపిస్తున్నాయి.

"... బెనిఫిట్ స్కీమని ఫ్రిజ్‌కీ వీసీపికి పది వేలు కట్టాం. పట్టుకు దొబ్బేసాడు. దొబ్బేడా.. ఈ దరిద్రురాలు చేసింది... వుంటాడో పట్టుకుపోతాడోనని అనుమానం పెట్టేసింది. దాంతో తేల్చుకోలేక ఆలస్యమైపోయాను. అందరికీ సగం రేటుకే ఇస్తున్నారు కదా అని ఆలస్యంగానైనా నమ్మి కట్టాను. లంజాకొడుకు రాత్రికి రాత్రి ఎత్తేసాడు.." అమ్మా ఆలీ చేసిన తిట్లు...

"అలాంటివి మొదటి పదిహేనోజుల్లోనే కట్టాలి. డబ్బులన్నీ కలక్షను చేసుకోవడానికి మొదట్లో అడిగినవన్నీ ఇచ్చేస్తాడు. ఆలస్యం చేస్పారు, మీదే తప్పు" ఎవరో అనునయిస్తున్నారు.

"మా ఆవిడే తప్పు.. దరిద్రగొట్టు లంజ తయారయింది నా పీక మీదకి..."

"ఇప్పుడు నేనేం చేసేది" ఆడగొంతు.

"మీ పుట్టింటికి పోయి తీసుకురా..."

తిట్లు... ఏడుపులు... శాపనార్థాలు... వెరసి వీరంగం!

అతగాడికి కునుకు వదిలిపోయింది, ఆ గొడవకీ తనకీ సంబంధమున్నట్టు ఉలిక్కిపడి నిటారుగా కూర్చున్నాడు. ఆమె కళ్ళతో కళ్ళు కలిపాడు.

"నిన్ను కన్నాం పెంచాం... పెద్ద చేసాం...

చదివించాం... ఉద్యోగస్తున్ని చేసి పెళ్ళి చేసాం. కట్నం డబ్బులు మావి... అది లోక రివాజు"

"నా ఖర్చుల ఖాతా నువ్వు చెప్పిన వాటికి రెండు లక్షలా? ఇది వ్యాపారమా?"

"నువ్వేం చేస్తావ్ ఆ రెండు లక్షలూ?"

"ఆల్రెడీ ఫైనాన్స్‌లో లక్ష, బట్టలు పంపమని మిల్లులకి లక్ష కట్టేసాను..."

"వ్యాపారం చేస్తున్నావన్న మాట..."

"నా వ్యాపారం నేను చేసుకుంటున్నాను..."

"మే మేం కావాలి..."

"మేం మీలా కాకూడదు... స్టేటస్ లేని బతుకులు మీలా మేమూ బతక్కూడదు. ముప్పై మూడేళ్ళ సర్వీసు చేసి రిటైరయి ఏం సంపాదించారు? కలర్ టీవి, వీసిఆర్, ఫ్రిజ్, ఎయిర్‌కూలర్ కనీసమైన... మినిమమ్ కంఫర్ట్స్ లేకపోతే లైఫ్‌నేం ఎంజాయి చెయ్యాలి.. ఇక్కడ తోటివాళ్ళలో గౌరవం ఎలా వస్తుంది...?"

"నేను గౌరవంగానే బతికాను..."

"సింగిల్ బెడ్ రూం ఇల్లయినా కట్టించావా? నే డబుల్ బెడ్ రూం హౌస్ కోసం ప్లాటు కొన్నాను. నా సర్వీసు మూడేళ్ళు... ఇంకా ముప్పై ఏళ్ళుంది..."

ఒక్కసారిగా పిల్లల అరుపులు. కలిసిన కళ్ళ మధ్య దృశ్యం చెదిరిపోయింది. చీకటయిపోయింది. చీకటి సొరంగాల్లోంచి రెండు క్షణాల్లో రైలు బయటపడింది.

ఎవరో వంటి మీది వస్తువుల్ని తడుముకుంటున్నారు.

పిల్లలు చీకటి సొరంగాల్ని లెక్క పెడుతూ 'ఒకటి' అంటున్నారు.

రైలు ఆఖరి పెట్టెల్లో వున్నారేమో – వంపు తిరిగినచోట రైలంతా మెలికలు తిరుగుతూ కీ ఇచ్చినట్టు పారిపోవాడం ఆమె కళ్ళకి వింతగానే తోచింది.

అతగాడు ఆవలింతలు తీస్తున్నాడు.

ఇంతలోనే వంకర రైలుని ఎవరో సాగదీస్తున్నట్టు తిన్నగయి పోయింది.

"వేరుశెనక్కాయలే... వేపిన శెనక్కాయలే..."

'టైంపాస్' అంటూ అతగాడు వేరుశెనక్కాయలు కొని, పొట్లాం ఆమె చేతిలో పెట్టాడు. కొంత మలువు తిరిగే లోపల పొట్లాం ఖాళీ అయిపోయింది.

'అయిదు' సొరంగాల లెక్క సాగుతూ వుంది.

ఆమె చేతులు దులుపుకుంటూ పొట్లాం కాగితాన్ని వుండచుట్టి కిటికీలోంచి పారెయ్యబోయింది. అతగాడి దృష్టి ఆ నలిగిన వుండ మీదనే వుందేమో టక్కున ఆమె చేతిలోంచి అందుకున్నాడు.

నలిగిన కాగితాన్ని విప్పి సరిచేయడంతో ఆమె కూడా ఏమిటన్నట్టుగా చూపు నిలిపింది. కాగితం చిరిగి వుండడం మూలాన కంపెనీ పేరు లేదు గాని ఫైనాన్స్‌కు సంబంధించిన అడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్‌లా వుంది.

ఆతృతగా అతగాడు చదవడం ఆమె దృష్టిని దాటిపోలేదు.

ఆ కాగితాన్ని తిప్పి వెనుకవైపు చూసాడు. 'ప్రజల నెతిన శఠగోపం పెట్టిన మరో ఫైనాన్స్ కంపెనీ' వార్త!

ఇద్దరూ కలిసే చదువుకున్నారు.

ఒకరికళ్ళలోకి ఒకరు చూసుకున్నారు.

"తాళాలు బద్దలు కొట్టండి... దొరికితే తలలు బద్దలు కొట్టండి... బ్రాంచి మేనేజరు... ఫైనాన్స్ మేనేజరూ... కరస్పాండెంట్... అందరూ జెండా ఎత్తేసారు... మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ వారం రోజుల ముందే సర్దుకున్నాడు.."

"ఫ్యాన్ వున్నాడట పట్టుకోండి..."

"... ఇంకెక్కడ? వాణ్ణి తన్ని జీవాలార్పేసారు. చావుబతుకుల్లో ఆసుపత్రిలో చేర్చారట... అదిగో పోలీసులొస్తున్నారు.."

"... రానివ్వండి... వాళ్ళూ మనలాంటి బాధితులే... మన కమీషనరూ సూపరింటెండెంట్... సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్లదాక వాళ్ళూ కొద్దో గొప్పో వేసారు... వడ్డీ రేటు ఎక్కువని అయ్యేయెస్ ఆఫీసర్లు కూడా... పెట్టుబడులు పెట్టారు.."

"ఫైళ్ళే వున్నాయి... పైసా వదల్లేదు..."

"ఈయనేమిటి ఇలా పడిపోయాడు? హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందేమో?"

"రాదా... వున్నదంతా వూడ్చి పెట్టాడు"

'తొమ్మిది' పిల్లలు ఎక్కాలు చదివినట్టు ఒక్కసారిగా అరిచారు.

దృశ్యం చెదిరిపోయింది.

'పన్నెండు...'

'... పదిహేను' సొరంగాల లెక్క సాగుతూ వుంది.

చేతిలోని కాగితం ఎగిరిపోయింది. కిటికీల్లోంచి ఎటుపోతోందో తెలీదు. ఏ లోయలోకి జారుతుందో... ఏ చెట్టును చేరుతుందో... ఎట్నుంచి... ఎటో...!? అతగాడు ఆత్రంగా దాని చిరునామా కోసమని కళ్ళని నలుమూలలకు సారించాడు.

"చెయ్యి జారాక మళ్ళీ చేతికొస్తుందా?" ఆమె అంది.

'ఫైనాన్స్‌లో పోయిన లక్ష గురించే కదా ఈమె అంటున్నది?' అనుమానంతో అతడు నొసలు చిట్లించాడు.

ఎవరో పిల్లాడు నలభై తొమ్మిది సొరంగాలని పిల్లలందరికీ చెప్పి, వెనుక నుంచి లెక్క పెడుతున్నాడు...

"ముప్పై నాలుగు... ముప్పై మూడు... ముప్పై రెండు...

చీకటి సొరంగాన్ని దాటితే ఒక్కో అంకె తగ్గిపోతూ వుంది.

పిల్లలంతా ఆసక్తిగా అటువేపే తిరిగి గొంతు కలిపారు.

"ఇరవైయ్యేడు... ఇరవయ్యారు... ఇరవై అయిదు...

అతగాడూ ఆసక్తిగా అంకెల్ని అవరోహిస్తూ పెదవి దాటని గొంతుతో ఉచ్చరిస్తూ వున్నాడు.

ఒక చీకటి సొరంగం దాటితే ఒక రాత్రిని దాటినట్టు వుంది!

ఒక రోజు గడిచినట్టు వుంది!

"పధ్ధెనిమిది... పదహారు... పన్నెండు...

'యూనిట్ ధర ఆరవై అయిదు నుండి అలా అలా ఆరోహణని ఆశిస్తే... అవరోహణ చేసుకుంటూ...' అతగాడి పెదాలు వణుకుతున్నాయి.

"తొమ్మిది ... ఎనిమిది... ఏడు...

"నో" అరిచాడు.

'షేర్ల ధర ఇలాగే పడిపోయింది కదూ?!' అనుమానంతో ఆమె నొసలు చిట్లించింది.

"... మూడు... రెండు... ఒకటి"

వెలుతురులోకి వచ్చినా అతగాడి కళ్ళకు చీకటిగానే వుంది.

ఆమె అతన్ని పట్టించుకోకుండా ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని వీక్షించడంలో లీనమైపోయింది.

ఎవ్వర్నీ పట్టించుకోకుండా రైలు పరుగులు తీస్తోంది.

"అయితే పెళ్ళికి బట్టలెక్కడ తీసారొదినా?" పెళ్ళి బృందంలో చర్చ ఈ దఫా బట్టల మీదికి పోయింది.

"ఆషాడమాసం సందర్భంగా ఆఫ్ రేటుకే, యాభై శాతం డిస్కౌంట్... అందరూ ఇచ్చారు, బొమ్మనాలోనా... చందనాలోనా?"

వాళ్ళ మాటలు ఆమెనీ అతగాడ్ని ఈడ్చి తీసుకువచ్చాయి.

"ఆషాడం పోయినా శ్రావణమాసం సందర్భంగా కూడా అదే రిబేటు"

"ప్రతీ మాసం ఏదో ఒకటి అంటారు, అయినా ఇలాంటప్పుడే తీసుకోవాలి..."

"గిఫ్ట్‌కూపనూ వుందట..."

"పది గ్రాముల బంగారం... మారుతి... సన్నీ..."

అతగాడా వాతావరణంలో ఇమడలేనట్లు అసహనంగా కదిలాడు. లేచి నిల్చున్నాడు. కూర్చున్నాడు.

"విజయనగరంలో బట్టలు చౌకంటారా? ఆ పెద్ద షాపుల వాళ్ళు వచ్చాక, చిన్నా చితక అన్ని షాపుల వాళ్ళూ వూరి బయట కంటోన్మెంట్ దగ్గరకు

పోయి అంతా కలసి హోల్‌సేల్ పెట్టుకున్నారు... ఎక్కడా పెద్ద షాపుల వాళ్ళ బ్రాంచీలే.. అవే..." వ్యాపారస్తుడొకాయన కలుగజేసుకు చెపుతున్నాడు.

బొర్రా స్టేషను వచ్చింది.

చాలామంది దిగిపోయారు. పెళ్ళి బృందం దిగిపోయింది. వాళ్ళు అర్ధాంతరంగా వదిలి వెళ్ళిన మాటలు ఇంకా అతడ్ని కెలుకుతూనే వున్నాయి.

రైలు కాస్త తేలికయి కదిలింది.

సీట్లు ఖాళీ అయి, అతగాడు అక్కణ్నుంచి లేచి వెళ్ళి ఆమె ఎదురుగా పోయి కూర్చున్నాడు.

ఎవరో పరిచయస్తుడు అతన్ని పలుకరించాడు. అరకు తర్వాత స్టేషన్‌లో తన అన్నయ్య వున్నాడని, రైల్వేలో పని చేస్తున్నాడని, కలవడానికి వెళుతున్నానని చెప్పాడు. తన ప్రయాణం గురించి చెప్పాక–

"మీ బట్టల షావు ఎత్తేసి నాలుగు నెలలయిందట, నాకు తెలీదు... సారీ..." నొచ్చుకుంటున్న పరిచయస్తున్ని, అతని పిల్లలు కాబోలు కిటికీ దొరికిందని సంబరపడిపోతూ తీసుకువెళ్ళారు పక్క పెట్టెలోకి.

అతగాడు భరించలేనితనాన్ని ఆమె పసిగట్టింది. లేచి వెళ్ళి అతని పక్కనే కూర్చుంది.

ఆకాశం నల్లగా మేఘాలెత్తి గుడగుడ కలియదిరుగుతోంది.

తడిచిపోతానన్నట్టు రైలు అరచుకుంటూ వేగాన్ని పెంచింది.

ఆమెకు ఆకలి వేసింది.

అతగాడికి అదేమీ వున్నట్టు లేదు, ఈ లోకంలో వున్నట్టే లేదు.

"ఏమండీ..."

ఏమిటున్నట్టుగా చూసాడతడు.

'ఆకలంటే' – 'అర్థంచేసుకోవు, నీ బాధ నీదే' నని తిడతాడని, "చూడండి.. ఈ లోయ చాలా లోతుగా వుంది కదూ.." కిటికీలోంచి చూస్తూ అడిగింది ఆమె.

ఔననీ కాదనీ అనలేదతడు.

"లోయలోకి దూకేద్దామా?"

ఆమె చిన్నగానే అడిగింది, అతడికదే గొంతు పెద్దగా అరచి చెప్పినట్టు వినిపించింది. చుట్టో కలియజూసాడు. వినలేదు కదా అన్నట్టు గుండె మీద చెయ్యి వేసుకున్నాడు. ఎవరి వ్యాపకాల్లో వాళ్ళున్నారు.

అతన్నుంచి ఏ సమాధానమూ రాక ఏమంటావ్ అన్నట్టుగా చూసిందామె.

"నువ్వు జోక్‌గా తీసుకుంటున్నావ్ కదూ?!" ఇప్పటికీ అతగాడు ఆమెని నమ్మనట్టే వుంది.

"ప్రామిస్..." అందామె.

ఆమె ముఖమ్మీది చిర్నవ్వు అతడి నమ్మకాన్ని చెదరగొడుతూ వుంది. అందుకనే మౌనంగా వున్నాడు. ఆమె పసిగట్టింది.

"పోని నే వెళ్ళి దూకెయ్యనా...". ఆమె తలువు దగ్గరకు నడవబోయింది, అతను చెయ్యి పట్టి ఆపాడు.

"నాకు ధైర్యం చాలకపోతే... కళ్ళు మూసుకుంటాను నన్ను తోసేయ్..." ఆమె చాలా నెమ్మదిగా అతడికి మాత్రమే వినిపించినట్టు చెప్పింది.

"నువ్వు అరకు చూస్తానన్నావుగా..." అతడన్నాడు.

"నీకు దూకడానికి భయమని చెప్ప"

ఆమె వెనక్కి వచ్చి కూర్చుంది. అతగాడు ఓడిపోయినట్టు తలదించుకుని ఆమె పక్కనే వచ్చి కూర్చున్నాడు.

చిన్నగా చినుకుల తుంపర... గాలితోపాటే లోపలకొచ్చి పడుతోంది. ఎవరెవరో కిటికీ తలువులు మూస్తున్నరు.

ఆమె తడుస్తూనే లోయల్ని చూస్తోంది.

అందమైన అనుభూతుల మధ్య అరకు స్టేషన్ వచ్చింది. అందరితోపాటే అతడూ, ఆమె దిగారు.

TOP MOST RATING BY ICRA No.1 GOOD

50 వ ఏట అడుగిడిన స్వతంత్ర్య భారతదేశం ఏటేటా మరింతశక్తిని పుంజుకుని ప్రవర్థిల్లాలని, శక్తి అభిలషిస్తుంది.

తక్షణ శక్తి : • తక్షణమే కనెక్షన్లు • తక్షణమే రీఫిళ్ళు • ప్రభుత్వ ధరల్లోనే శాశ్వత కాలానికి రీఫిళ్ళు • కేవలం రూ॥ 4,900/-లకే ఈ అవకాశం మీ సొంతం

జనతా శక్తి : కేవలం రూ. **1350/–** లకే శక్తి గ్యాస్ కనెక్షన్ పొందే అరుదైన అవకాశం.

తక్షణ శక్తి, జనతా శక్తి : స్వతంత్ర భారత్‌కు శక్తి నివాళులివే.

కదలి రండి !

భారత మాతకు శక్తినిద్దాం !!

SHAKTI GAS

శ్రీ శక్తి యల్ పి జి లిమిటెడ్

కార్పొరేట్ ఆఫీస్ : ఏనస్ ప్లాజా, బేగంపేట, హైదరాబాదు-16. ఫోన్స్ : 040 - 869416/17/18/19. ఫాక్స్ : 040 - 814411
రీజనల్ ఆఫీస్ : 24, II క్రాస్ రోడ్, గాంధీనగర్, బెంగుళూరు-9. ఫోన్ : 080-2265166. ఫ్యాక్స్ : 080-2205679.
జోనల్ ఆఫీస్ : 5/1B, దేవ్ అపార్ట్‌మెంట్స్, మొదటి మెయిన్ రోడ్, కస్తూర్బానగర్, అడయార్, చెన్నై-20
ఫోన్ : 044-4420970. ఫ్యాక్స్ : 4430678.

శక్తి స్వాతంత్ర్యం
స్లోగన్ పోటీ
ఆశ్చర్యపరచే బహుమతులు మీకోసం ఎదురు చూస్తున్నాయి. వివరాలకు శక్తి గ్యాస్ డీలర్‌ను సంప్రదించండి

శక్తి స్వాతంత్రం
గృహిణులకు కానుక
12 కిలోల రీఫిల్‌పై రూ॥ 30/- తగ్గింపు.
15 కిలోల రీఫిల్‌పై రూ॥ 36-50 తగ్గింపు

PERCEPT/H/97

భారతదేశపు అతి పెద్ద ప్రైవేట్ యల్ పి జి కంపెనీ.

★ శక్తి గ్యాస్ సమర్పించు ''విష్ణు మహిమ'' శుక్రవారం రాత్రి గం. 8-30 - 9-00 గం. వరకు మా జెమిని టెలివిజన్‌లో తప్పక చూడండి.

రైలు కూతతో వీడ్కోలు చెప్పి ప్రయాణం పూర్తి కానట్టు బయల్దేరింది.

వర్షం పెద్దదయింది.

'మనకి అరకు స్వాగతం పలుకుతోందన్నమాట' ఆమె.

అతడు బుద్ధిమంతుళ్ళా మాట్లాడలేదు. ఆమె వర్షంలో తడిచింది. అతను మాత్రం షెల్టర్ కిందే నిలుచున్నాడు.

గంట సేపు కురిసేకనే అలసిన వర్షం వెలిసింది.

రైల్వే వెయిటింగ్ రూమ్‌లో ఆమె బట్టలు మార్చుకువచ్చింది. తడిబట్టలు పాలిథిన్ కవర్లో పెట్టి పట్టుకుంది.

స్టేషన్ నుంచి ఆటోలో అరకు వెళ్ళి లాడ్జీలో దిగారు.

వేడివేడి టీ, టిఫిన్ సేవించాక వాతావరణం ఆహ్లాదంలోకి వచ్చింది.

అప్పటికే సాయంత్రమైంది.

అరకులోని అందమైన స్థలాలు చూడడానిక తడు బద్ధకించాడు. వర్షం సాకు చూపాడు. ఆమె పట్టువదల్లేదు.

వాటర్‌పాల్ప్ దూరమన్నాడు.

"నే మళ్ళీ తడుస్తానని భయమా? జ్వరమొచ్చినా ఒక్కరోజు శరీరం... ప్చ్... బయల్దేరు... ఆమె బుంగమూతి పెట్టింది.

చివరకు పద్మావతి గార్డెన్స్‌కు బయలుదేరి వెళ్ళారు.

"పూలనీ ఆడవాళ్ళనీ పోల్చి చెవుతారెందుకని"

'సుకుమారమైనవ'ని అందామనుకున్నాడు కాని అన్లేదతడు.

"తన యిష్టాయిష్టాలతో సంబంధం లేకుండా నలిగిపోతుందనేమో..." ఆమెకే నచ్చని ఆ వాక్యాన్ని 'కవిత్వమని' మెచ్చుకున్నాడతడు.

"పువ్వుల్ని కోయరాదు" బోర్డు.

"పువ్వుల్ని పోని సౌకుమార్యమైనవనుకున్నా - 'కోయడం' తప్పు పదం. కోయడమేమిటి? 'ఏరడమే' కరెక్టు" ఆమె మాటలను అతడు చర్చ చేయలేదు.

సమయం ఏడు కాకుండానే గార్డెన్ గేటు తలుపులు మూసేస్తూ, బయటకు నడవమని కేకలు వేస్తున్నారు.

ఇద్దరూ గేటు దాటి వచ్చారు.

ఆటోలో అరకు పూర్లోకి చేరుకున్నారు. పర్యాటక శాఖ ఏర్పాటుచేసిన గిరిజన సంస్కృతుల ఎగ్జిబిషన్ చూసారు. వారి జీవన విధానం ఆమెకి ఎంతగానో నచ్చింది. శిలువైపోయిన తమ జీవన సంస్కృతి ప్రదర్శనకు గిరిజన యువతులే కూలీలుగా వుండడం ఆమెను నొప్పించింది.

"మనుషుల్నీ, వారి సంస్కృతినీ నాశనం చేసి వాటి స్థానంలో మరబొమ్మల్ని పెడుతోంది ప్రభుత్వం" ఆమె పైకే అంది.

అతడు టైమయిపోతోందన్నట్టుగా చేతి గడియారం చూసుకున్నాడు.

"వీళ్ళకి మనలా 'మినిమమ్ కంఫర్ట్స్' అవసరం లేదు, హాయిగా బతికేస్తారు"

ఆమె మాట అతడికి ఎక్కడో గుచ్చుకున్నట్టుగానే వుంది.

"అడవి మనుషులు..." అన్నాడు.

అతడి ఛీత్కారాన్ని ఆమె తట్టుకోలేక, తీక్షణంగా చూసి విసవిసా ముందుకు నడిచింది. అతడు ఆమెను అనుసరించాడు.

"మధ్యాహ్నం భోంచేయలేదు కదా? నాకే ఇంత ఆకలి వేస్తోంది, నీ కెంత ఆకలి వేస్తోందోనని..." భోజనానికి రమ్మంటూ ప్రాధేయపడ్డాడు.

ఆమె అతని వెంట నడిచింది.

హోటల్ చేరి, భోజనాలయ్యాక లాడ్జికి చేరుకున్నారు.

అంతకు మునుపే కురిసిన వాన వల్ల చలి రెట్టింపు అయింది. ఆమె చిన్నగా ఒణుకుతున్నట్టు పెదవులు కొట్టుకున్నాయి. అది చూసి అతడు 'వర్షంలో తడవద్దన్నానా? నా మాట ఏది విన్నావ్?' వినపడీవినపడనట్టు గొణుక్కున్నాడు. పైకి పెదవి విప్పకుండా అలా భయం నటించడం ఆమె కెందుకో మెచ్చుటేసింది.

అయినా ఆమె తన ప్రవర్తన కనబడనీయకుండా బెడ్‌షీట్ కప్పుకుని పరుపు మీద చేరగిలబడింది. కళ్ళు మూసుకుంది.

తల మీద... నుదిటి మీద... రెండు కళ్ళ మీద... చెవుల మీద... పెదవి మీద... కంఠం మీద... గుండె మీద... పొట్టమీద... పాకిన ముద్దులు అరిపాదాలనూ వదల్లేదు. అదే బెడ్‌షీట్ కిందకు చేరాడతడు.

ఆమె పక్కకు ఒత్తిగిల్లింది.

వెన్నునూ వదలని పెదవుల చప్పుడు...

ఆమె రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. నరాల తీగలు మీటే వేళ్ళని స్వాగతం పలుకుతున్నట్టు శరీరం విచ్చుకుంది. చల్లబడిన దేహం వేడెక్కింది. కప్పుకున్న బట్ట బదులుగా అతడు...

చిరుచెమటల మధ్య అలసిపోతూ అతడన్నాడు...

"మరుజన్మకా దేవుడు వరమిస్తే, ఈ జన్మకు మరణిద్దాం..."

ఆమె కౌగిలింత కొంత సడలడం అతను గమనించలేదు.

"కలిసి బతికాం... కలిసి చచ్చిపోతాం... చచ్చిపోతున్నాం..."

ఆమె చేతులు శక్తిలేనట్టు వేళ్ళాడిపోయాయి. అంతవరకూ అందని ఆకాశాన్ని అందుకోవాలని లేచిన కెరటం విరిగిపోయింది. ఒడ్డు అందలేదు.

అతడికి మాత్రం ఒడ్డేదో దొరికింది, అలసి తృప్తిగా ఆమె మీంచి లేచాడు. పక్కనే చతికిలబడ్డాడు. ఆమె పొట్ట మీద తల పెట్టి అన్నాడు–

"నీలాంటి భార్య దొరకడం నా అదృష్టం"

శరీరం మొద్దుబారినట్టు ఆమె కదలకుండా అలాగే వుంది.

"నా కంటే చిన్నదానివైనా పెద్ద మనసుతో నా చావులో కూడా తోడై వుంటున్నావ్..."

ఆమె మెదడూ మొద్దుబారింది.

"ఏదైనా చెప్పు." అతడామెను కుదిపాడు.

ఆమె చలనం లేనట్లే పడివుంది.

అతడు లేచి ఆమె తల నిమిరి, టేబుల్ దగ్గరికి వెళ్ళి కాగితం తెచ్చి ఆమె చేతిలో పెట్టాడు.

ఆమె కళ్ళు తెరిచి అతన్ని చూసింది.

"సంతకం పెట్టు" పెన్నందించాడు, టూర్ డైరీ ఒత్తుగా పెట్టాడు.

ఆమె ఏమిటన్నట్టుగ కళ్ళతోనే ప్రశ్నించింది.

"నేను సంతకం పెట్టేసాను. మన చావుకెవరూ బాధ్యులు కారని..."

అతడు జీన్ బేగ్ తెరచి దోసిళ్ళ నిండా గన్నేరు కాయలు తెచ్చాడు. నేల మీద పోసి పేపర్ వెయిట్‌తో చితగ్గొడుతున్నాడు. ఆ చప్పుడు గడియారం ముళ్ళచప్పుడిని వినపడకుండా చేస్తోంది.

ఆమె దగ్గున లేచి కూర్చుంది.

అతడామెను గమనించకుండా, తన పని తాను

గులాబీ చింత

చింతపండు ఏరంగులో ఉంటుందో పచ్చికాయ మిరిచి చూస్తే ఏరంగులో ఉంటుందో తెలియని వారుండరు. అయితే మన రాష్ట్రంలోని, నల్లగొండ పట్టణానికి మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న 'పావగల్లు'అన్న పట్టణంలో ఉన్న వెంకటేశ్వర దేవాలాయనికి వెనుక భాగాన ఒక చింత చెట్టువుంది. ఈ చింతచెట్టుకాయలు మాత్రం పండువైనా, పచ్చివైనా లోపలి భాగం గులాబీ రంగులో ఉంటుంది. ఈ చింత చెట్టుకు రోగనివారణ శక్తి ఉందని భక్తులంతా ఈ చింత చెట్టు కాయల్ని కోసుకెళ్ళి ఔషధంగా వాడుతుంటారు. తద్వారా వారి వ్యాధులు కుడా నయమవుతున్నాయి.

శ్రీకొండ

రెక్కలు కదల్చకుండా పయనించే పక్షి

పక్షిరెక్కలు కదల్చకపోతే గాలిలో. ఎగరడం సాధ్యం కాదు. అయితే 'ఆల్బట్రాస్'అన్న పక్షి మాత్రం తన రెక్కలు కదల్చకుండానే గాలిలో గ్లైడర్ మాదరిగా వేయి కిలోమీటర్ల దూరం ఎగురుతూ తేలుతూ ప్రయాణించగలదు. ఈ ప్రయాణం కూడా చాలా నింపాదిగా ఉండదు. గంటకు నలభై నుండి యాభై కిలోమీటర్ల వేగంతో ఇది ప్రయాణించగలదు. వీటి రెక్కలు చాలా పొడవుగా ఉంటాయి. ఆచివర నుంచి ఈచివర వరకు కొలిచి చూస్తే అక్షరాల పన్నెండడుగుల పొడవుంటాయి. అతి పొడవాటివి, పెద్దవి అయిన ఈ పక్షి రెక్కలు ఇలా గాలిలో తేలిపోతూ ప్రయాణించడానికి ఎంతగానో ఉపయోగపడతాయి. ఒక్క రోజులో వెయికిలో మీటర్లపైగానే పయనిస్తుంది ఈ పక్షి.

శ్రీకొండ

చేసుకుపోతున్నాడు.

ఆమె చుట్టూ చూసింది. గది గొళ్ళాలకు బోల్టు వేసి వుంది. ఖైదులా వుంది.

పారిపోవాలనిపించింది, భయంతో ఆమెకు కాళ్ళూ చేతులాడలేదు. దుఃఖం ఉప్పెనై పొంగి పోయి – కన్నీళ్ళ గండి పడక మనిషి అతలాకుతలమవుతూంది.

పచ్చటి గన్నేరుకాయల ముద్దని రెండు పెద్ద వుండల్లా చుట్టి పేపరులో పెట్టుకొని వచ్చి ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"ఇంకా సంతకం పెట్టలేదా?"

చేతిలో వున్న ముద్దలని పక్కనే పెట్టి, ధైర్యాన్నిస్తున్నట్టుగా ఆమె నుదిటి మీద మళ్ళీ ముద్దు పెట్టాడు. ఆమె చేతికి మళ్ళీ పెన్నందించాడు.

ఆమె చేతిలోని లెటరు వంక చూడలేదు. అతని కళ్ళలోకి చూసింది. అప్పటికి ఆమె కళ్ళకి గండి పడింది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. అతడు ఆమె రెండు భుజాలనూ ఎత్తి అనునయించే ప్రయత్నం చేసాడు. కన్నీళ్ళను తుడిచడు, ముక్కు చీమిడిని కూడా తుడిచాడు. జారిన పైటని సర్దాడు.

"నవ్వాలి..."

"నవ్వుతూ పోవాలి..."

చాలా సేపటికి ఆమె మామూలు కాగలిగింది.

"ఎందుకలా ఇదవుతావ్? నేను లేనూ... కాకిలా కడల్లా బతికే న్నా హంసలా ఆర్నెల్లు బతకమన్నారు. ఈ అప్పులతో.... అభాసుపాలతో బతుకుతూ చచ్చేకన్నా ఒక్కసారి చావడం మేలు. అప్పులవాళ్ళ అయినవాళ్ళ చేతుల్లో చావడం కన్నా మనకి మనమే చావడం మేలు. మనకింకా పిల్లలు లేకపోవడం అదృష్టవంతులం. లేకపోతే వాళ్ళని చంపి మనం చావవలసి వచ్చేది... ఇలాంటివి రోజూ ఎన్ని చూడ్డం లేదు. కాకపోతే అనుభవంలోకి వచ్చినవుడు దిగమింగుకోవడం కష్టమే..."

అతడు ఆరిపోయిన ఆమె కన్నీళ్ళను తుడవడం మానలేదు.

"... నీది చిన్నపిల్లల తత్వం. జీవితాన్ని నవ్వుతూ తీసుకుంటావ్, అందుకే నీకివన్నీ అర్థం కావు. భర్తగా కాకపోయినా నీ కంటే పెద్దవాడిగా నాకు గౌరవమిచ్చినందుకు... మన్నించి ఆఖరు నిముషంలో తోడున్నందుకు కృతజ్ఞుడిని..."

అతని గొంతు బొంగురుపోయింది. కళ్ళలో నీళ్ళూరాయి.

ఆమె ఆ లెటర్ అడుగున అతని సంతకం కింద సంతకం చేసింది. చేసాక చదువుకుంది.

"మేమిద్దరం బతుకుపై విరక్తిచెంది చావాలని ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాం. మా ఆత్మహత్యల వెనుక ఎవరి ప్రభావమూ లేదు, బలవంతం అంతకన్నా లేదు. ఇందుకు ఎవరి సంబంధమూ లేదు. మేమిద్దరం కలిసి ఈ పనికి పూనుకున్నందుకు ఆదర్శదంపతుల్లా జీవించి మరణిస్తున్నందుకు ఆనందంగా వుంది... "

ఇట్లు

– అని ఇద్దరి సంతకాలు.

అతడామె చేతికి ఒక గన్నేరు ముద్ద అందించాడు. తనొక ముద్దని తీసుకున్నాడు. మరో చేత్తో ఆమె చేతిలోని లెటరూ, పెన్నూ తీసి తలగడ కింద ఎగరకుండా – కనిపించేటట్టు పెట్టాడు.

కొద్ది క్షణాలు దొర్లాయి.

సమయం అర్ధరాత్రి కావడం వల్ల నిశ్శబ్దం క్షణాల్ని పెంచుతోంది.

అతడు తినమన్నట్టుగా చూసాడు. తల ఆడించాడు.

ఆమె కదలక మెదలక అలానే వుంది.

అతడు 'ఆ' అని శబ్దం చేస్తూ నోరు తెరిచాడు. తినిపించమన్నట్టుగా చూసాడు.

ఆమె అతడు కోరినట్టుగ ముద్దని నోటికి అందించలేకపోయింది. తనే ముందుకు వంగి ఆమె చేతిలోని ముద్దని అందుకున్నాడు. పట్టని నోటితో ఆ ముద్దని ముమ్మారు చేసి అందుకున్నాడు. కళ్ళు మూసుకు మింగాడు. ఆమె భయంతో మొదట కళ్ళు మూసుకున్నా తరువాత జరిగేది చూస్తూ కొయ్యబారి కన్నార్పలేదు.

అతడు ఆ ముద్దని తిన్నాక మరో ముద్దని ఆమె నోటికి అందించాడు. ఆమె కాదనలేకపోయింది. మొదట కొంచెం మింగింది, మళ్ళీ కొంచెం మింగుతుంటే వాంతి వచ్చినట్లయింది, అయినా బలవంతంగా మింగింది. మిగిలినది నోట్లోకి తీసుకొని వుమ్మేసింది. ఏదో ఆవహించినట్టు... అప్పటికి చలనమొచ్చినట్టు అరుస్తూ తలుపుదాక వెళ్ళింది. బోల్టు తీసిందేకాని అడుగు వెయ్యలేక పడిపోయింది. సోలిపోతున్న కళ్ళతో లేచి బెల్ నొక్కింది.

'బతకాలి' అనుకుందే కాని ఆమెకి తెలివితప్పతోంది.

అతడిలో ఏ శ్వాసా లేదు.

కాస్సేపటికి జనం ఇద్దర్నీ ఆసుపత్రికి మోసుకుపోవడం ఆమెకు గుర్తుంది.

ఇద్దరూ పోయారంటున్నారెవరో...

"బతకలేక దంపతుల ఆత్మహత్య" శీర్షికన వార్తల కథనం ప్రారంభమయింది.

రచయిత కాని రచయిత

బ్యూటీకే బ్యూటీని ఆపాదిస్తూ అద్భుత రచనలు చేసిన బ్రిటీష్ కవి జాన్‌కీట్స్ వృత్తిరీత్యా రచయిత కాదు. ఆయనొక డాక్టర్. కానీ కవిత్వం మీద ఆసక్తితో కలంనీ పట్టిన ఈయన వైద్య వృత్తినే పూర్తిగా త్యజించాడు. కేవలం అయిదంటే అయిదు సంవత్సరాల కాలమే ఈయన రచనావ్యాసంగాన్ని కొనసాగించి క్షయ వ్యాధి కారణంగా 26 సంవత్సరాల పిన్న వయస్సులోనే కీట్స్ చనిపోయాడు. ప్రపంచంలో అతి ముఖ్యమైనది అందమని, ఆస్వాదించ గల గొప్పమనసుంటే చరాచర సృష్టిలోని ప్రతి కోణంలోనూ, ప్రతి జీవిలోనూ అందాన్ని చూడవచ్చని అద్భుత గేయాలు వ్రాసిన వాడు కీట్స్.

ఏక పత్నీ వ్రతం పక్షి

టెర్న్ అనే నీటి పక్షి ఒక్క సారి మగపక్షితో జతగుడితే ఆడపక్షి తనతో జతగూడిన మగపక్షి చనిపోతే జీవితాంతం మరొక మగపక్షి ముఖం చూడకుండా ఒంటరిగా తన పిల్లలతో కల్సి తన గూటిలోనే గడిపేస్తుంది.